

Ei, que l'àvia diu que no és l'àvia!

En Joan, sabent com li agradaven aquells caramels a la seva àvia, la va cridar des de la cuina tot agafant-ne un grapat amb les mans. La seva sorpresa o, decepció, va ser quan la seva àvia no es va donar per entesa i va seguir mirant la televisió, mantenint una conversa amb els personatges del programa que estava mirant.

—Àvia, els caramels que t'agraden!—va repetir, ara cridant una mica més.

L'àvia seguia sense fer cas, a la seva, discutint amb el televisor.

—Àvia!—va dir una vegada més.

—Qui ets tu?—Li va preguntar estranyada.

—Sóc jo, àvia, el Joan, el teu nét!

—I ara, quines bajanades, no en tinc pas jo de néts!

En Joan, amb les llàgrimes rodolant-li galtes avall, va anar corrent a buscar el pare i la mare:

—Mama, papa, l'àvia diu que no és la meva àvia! No ho entenc! Què li passa?

Els pares d'en Joan, que només tenia cinc anys, van voler explicar-li què li passava a l'àvia.

—Mira Joan, t'explicaré una historia perquè entenguis què li passa a l'àvia Pepa—va dir el seu pare.

En Joan, dret al bell mig de la cuina, on el seu pare i la seva mare preparaven el dinar, va alçar el cap esperant que aquella explicació resolgués aquella situació que ell trobava tan estranya.

—És com si un follet, un follet molt trapella, hagués entrat, sense demanar permís, dins el cervell de l'àvia Pepa—va començar a relatar el seu pare.

—Un follet?—va replicar en Joan amb els ulls esbatanats com taronges.

—Sí Joan, un follet que no para ni de dia ni de nit de jugar a fer malifetes amb les neurones de l'àvia—va continuar explicant la seva mare.

—I què són, mama, les neurones?—va voler saber en Joan.

—Doncs, són una mena de botonets que tots tenim al nostre cervell i que estan tots connectats entre si. I és com si aquests botonets parlessin entre ells i, un li diu a l'altre que hem d'aixecar un braç, o que hem de caminar, fa que reconeixem les persones estimades i moltes coses més!

El Joan no se'n sabia avenir, ell no coneixia l'existència d'aquests botonets que li deia la mare.

—I doncs, què passa amb els botonets del cervell de l'àvia?

—Que aquest follet trapella s'hi ha assegut a jugar i a desbaratar-los. Com que el follet els està desconnectant, no saben quines ordres han de donar, no saben si coneixen les persones que els envolten...

En Joan, que cada cop estava més enfadat amb el follet, va dir:

—A mi aquest follet no m'agrada gens! Vull que surti del cervell de l'àvia ara mateix!

El pare i la mare d'en Joan no van poder més que somriure davant aquesta idea del seu fill.

—No el podem fer fora aquest follet, Joan.

—I què hem de fer?

—Hem de seguir tractant l'àvia Pepa com sempre i estimar-la molt, perquè si l'estimem molt, el follet trapella no podrà fer tantes entremaliadures com voldria.

En Joan va estirar els braços molt amunt, com si fos un superheroï, i va cridar:

—Prepara't follet trapella, no deixaré que desconnectis tots els botonets del cervell de l'àvia!

En Joan va tornar a agafar els grapat de caramels que l'àvia no havia volgut, se li va atançar i els li va tornar a oferir tot dient:

—Àvia Pepa, t'estimo molt!

L'àvia Pepa se'l va mirar amb tendresa, li va agafar els caramels de les mans i el va abraçar.

Howie
Coward
12.9.2020